

ХАНС КРИСТИАН АНДЕРСЕН СНЕЖНАТА КРАЛИЦА

Превод от руски: Васил Велчев, 2009

chitanka.info

Живял някога на света един зъл дух, ала от най-проклетите. Той създал лъжовно огледало: всичко добро и красиво в него изглеждало лошо и противно — и обратното, всичко лошо и противно се отразявало като добро и красиво. За беда, един ден огледалото паднало и се счупило на безброй парченца, които се пръснали по света. До ден-днешен никой не може да ги събере! Когато такава парченце ни влезе в очите, нагрубяваме тези, които най-много обичаме, а попадне ли в сърцата ни, ставаме безчувствени и студени.

Недалече от владенията на този зъл дух имало малко градче, в което живеели две съседски деца: Кай и Герда.

Те винаги си играели заедно и толкова се обичали, че граховите филизи, които поникнали в градинката пред дома на Кай, преплели клони с розата, която растяла на перваза на Гердиното прозорче. Двете деца често си ходели на гости и си разказвали приказки, а през зимата се пързали със своите шейни.

В една мразовита вечер Кай седял зад прозореца и гледал падащите снежинки. Не щеш ли, една снежинка кацнала на перваза и започнала да расте. Расла, расла и се превърнала в млада жена, загърната в пухкав кожух. Лицето ѝ било прозрачно като лед, а очите ѝ греели като две студени звезди.

Това била самата Снежна кралица!

Кай я гледал прехласнато и за миг му се сторило, че тя го вика по име.

Скоро снегът се стопил и дошла пролетта. Дърветата се раззеленили, лястовичките си свили гнезда, а Кай и Герда по цял ден си играели навън. Веднъж седели в градината и разглеждали книжка с картинки.

— Ох, нещо ми влезе в окото! — извикал Кай. А след малко отново: — Ох, нещо прониза сърцето ми!

Герда надникнала в очите му, но той се дръпнал и казал:

— Мина ми. Сигурно така ми се е сторило.

Но истината била друга. Защото нали си спомняте какво стана с лъжовното огледало? Горкият Кай! Той вече носел едно малко късче от него в сърцето си, а друго — в очите си.

От този миг доброто съседско дете, което Герда толкова обичала, станало безсърдечно и лошо.

— Колко си грозна! — рекло ѝ то. — А и розите ти са ужасни!

И ги откъснало до една!

Минало време. Кай не искал да си играе с малката Герда, но тя продължавала да го обича, нищо че все я обиждаше.

Дошла зимата. Улиците се покрили със сняг и децата излезли да си играят. Кай забравил за своята приятелка и хукнал сам на пързалката. А там видял... кого мислите? Снежната кралица! Загърната в своя пухкав кожух, тя седяла в огромна карета, пред която бил впрегнат снежнобял кон. Бърз като стрела, Кай завързал шейната си за каретата и в същия миг се понесъл толкова стремглаво, че почти се уплашил! Издигнал се високо в облаците! Над главата му кръжали черни гарвани, под краката му виели ледени вихри, кръглата месечина блестяла в очите му, а шейната не спирала!

Накрая дочул гласа на прекрасната Снежна кралица:

— Почти пристигнахме — казала тя. — Но защо трепериш? Ела да се сгушиш при мен.

И го загърнала с дрехата си. После се навела и го целунала по челото. Ох, целувката ѝ била по-студена и от ледена висулка! Кай забравил целия си предишен живот и вече дори не усещал студа.

А през това време клетата Герда хлопала от врата на врата и търсела своя изчезнал приятел. Само че никой не знаел къде е! Сякаш се бил провалил вдън земя!

Най-сетне пукнала пролетта и топлото слънце отново огряло земята. Герда отишла на реката, седнала в една изоставена лодка и се понесла по течението. — Рекичке, ти всичко виждаш и знаеш! — прошепнала тя. — Моля те, заведи ме при Кай!

Плавала лодката, плавала и привечер спряла. Герда слязла на брега и тръгнала, накъдето ѝ видят очите. Скоро се озовала в гъста гора и съзряла един гарван, черен като нощта.

— Гарване, не си ли виждал моя приятел Кай? — попитало момиченцето.

— Га! Га! — заграчила птицата. — Твоят приятел Кай прелетя покрай мен, седнал в каретата на Снежната кралица!

— А къде живее тази кралица? — поискала да знае Герда.

— Как къде, в Лапландия! — отвърнал гарванът.

В страната на вечната зима! Ето, попитай този северен елен. Той знае как се стига дотам.

Герда помилвала северния елен и му рекла:

— Моля те, отнеси ме при моя приятел Кай! Той е в замъка на Снежната кралица, която живее в Лапландия.

Еленът се съгласил да я повози на гърба си.

Яхнала го малката Герда и двамата се понесли по-бързо от вятъра! Ден и нощ препускали, без да спират, докато накрая пристигнали в страната на вечната зима. Там видели един огромен замък. Стените му били от снежни преспи, а прозорците — от леден вятър.

Герда се сбогувала с елена и хукнала към замъка.

А какво правел Кай през това време? То се знае, изобщо не мислел за своята малка приятелка. Когато Герда прекрачила прага, той дори не я разпознал!

— Кай! Миличък Кай! — извикала тя и се завтекла да го прегърне.

Горещите ѝ сълзи капнали на гърдите му и разтопили парченцето лъжовно огледало във вледененото му сърце. Тогава Кай също заплакал и сълзите му отмили късчето, заседнало в окото му. — Герда! — извикал той. — Къде беше досега? — А после се озърнал учудено и попитал: — Къде съм? Как съм дошъл дотук?

Хванати за ръка, двете деца напуснали владенията на кралицата.

А отвън ги чакал северният елен. Той ги качил на гърба си и ги върнал у дома.

И вече всичко си било точно както преди.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.